

ת"פ 57383/12/14 - מדינת ישראל נגד רוזLIN נוה - עצמה

בית משפט השלום בבאר שבע

ת"פ 14-12-57383 מדינת ישראל נ' נוה רוזLIN

לפני כבוד השופט יואב עטר

מדינת ישראל

עו"י ב"כ עו"ד פנחים סוויסה

המאשימה

רוזLIN נוה - עצמה

הנאשםת

נגד

הכרעת דין

הנאשםת מזוכה מהעבירה של העלבת עובד ציבור שיווכסה לה.

1. נגד הנואשם הוגש כתוב אישום המיחס לה ביצוע עבירות **איומים** (עבירה לפי סעיף 192 לחוק העונשין, תשל"ז-1977) ו**העלבת עובד ציבור** (עבירה לפי סעיף 288 לחוק הנ"ל).

2. עניין של העבירות המיחסות לנואשם בכך שעלה פי הנטען בכתב האישום ביום 14.12.7.12, הגיעו הנואשם למשרדי הרווחה בשוב עומר, שם פגשה במנהל הרווחה של היישוב, הגבר' יה-לי דוננפלג (להלן: "המתלוננת"), וביקשה סיוע בדיור נוכח העובדה שפונתה מביתה. נטען כי המתלוננת מלאה עבורה טפסים.

3. על פי הנטען, ביום המחרת, הגיעו הנואשם אל משרדה של המתלוננת וכשזו התפנתה, הציגה בפניה הנואשם קיבלות על רכישת ביגוד בסך של למעלה מ-1,000 ₪, והמתלוננת השיבה כי תוכל לסייע בסך של 400. בתגובה לכך אמרה הנואשם: "**שהעובד יהיה לך לביריאות**".

4. נטען כי, המתלוננת ביקשה מהנאשם לחתום על טפסים לצורך העברת כספי תרומות, אך הנואשם סירבה ואמרה כי תLER בלבד לעמotaה שתרמה הכספיים וכי בתגובה אמרה המתלוננת שאם כך אז אינה צריכה את עזרתה. עפ"י הנטען, הנואשם התרגז מהתשובה הנ"ל, ואיימה על המתלוננת באמצעות **"תתקוני לחיים החדשניים שלך את תלמי על זה"**, תוך שנותן בכתב האישום כי בתוכונה כי המתלוננת לא ביצעה מלאכתה כראוי ושלך פונתה הנואשם מביתה.

השתלשות ההלין

5. שהנאשם אינה מיוצגת, ראוי לציין, כי בהמ"ש הבהיר שוב ושוב לנואשם כי ראוי שתהיה מיוצגת והציג ולמנות לה סניגור מטעם הסניגוריה הציבורית.

6. בדือน הראשון שהתקיימים בפני כב' השופט ר. סולקין ביום 23.11.15 עמדה הנואשת על רצונה שלא להיות מיוצגת, גם לאחר שבית המשפט הבהיר באזניה את חשיבות הייצוג: "לאחר שבית משפט הסביר לי את חשיבות הייצוג, כאשר אני מתמודדת עם מגננון מורכב של התביעה ואת החשיבות של ההסכמה המשפטית והאחריות שיש לسنגור, אני מшибה שאינני מעוניינת ביצוג!!! בכל הבודד הרואין, אכן עוז'ד, שופטים, משפטנים, יש להם ניסיון אבל זה לא אומר שאדם שהוא משפטן חשוב לקופסה ולא כמו قولם שהולכים על אותו שביל. אני מבקשת מבית המשפט שיכבד אותי".

7. בישיבת המענה מיום 4.1.16, שבה עמדה הנואשת על סירובה להיות מיוצגת: "...משמעות את שאלת בית המשפט האם אני מעוניינת בכלל זאת ביצוג מטעם הסניגוריה הציבורית ואני מшибה שלא בשלושה סימני קריאה, חד משמעות".

8. ראוי לציין כי בשלב מאוחר בהליך (לאחר סיום פרשת התביעה) שניתנה הנואשת עמדתה בעניין זה, מונתה לה סניגורית מטעם הסניגוריה הציבורית (עו"ד דבי שרון) ואולם כבר בפתח הדיון הראשון, לאחר מינוי אותה סניגורית (5.11.18), דרשה הנואשת לשחרר את עוז'ד דבי שרון מהייצוג, בשל שלל טענות שהעלתה נגד הסניגורית, והודיעה כי אינה מעוניינת ביצוג מטעם הסניגוריה הציבורית או בכלל.

יריעת המחלוקת

9. בדือน מיום 4.1.16 כפירה הנואשת במიוחס לה בכתב האישום, הגם שאישרה כי כן הגיעו למשרדי הרווחה בעומר וכן פגשה במתלוננת.

10. משבטuna, בעדותה ובסיומה, העלתה הנואשת שורה ארוכה של טענות החורגות מגדתו של הליך זה, נגד החלטות שיפוטיות של בית המשפט לענייני משפחה, ערכאת הערעור על החלטות אלו, התנהלות כונסיו נכסים שונים במסגרת הליך אחר, והתנהלות שוטרים ואף שב"ס בזיקה להלכים אחרים, דומה כי בסופו של יומם יש לזקק את ירידת המחלוקת הנוגעת להליך דין, ולאחר זיקוקה, דומה כי ירידת המחלוקת נוגעת לשאלה האם הנואשת אימה בעל-פה ובהתנגדות על המתלוננות שהינה עובדת ציבור (עו"ס).

11. הנואשת אמונה לא טענה נגד האשמהה בעבירה של העלבת עובד ציבור, ואולם, דומה כי בעניין זה יש לקבוע כי עובדות כתב האישום כשלעצמם, אין מגבשות את יסודות העבירה של העלבת עובד ציבור, גם אם יוכחו במלואן.

ראיות התביעה

12. מטעם התביעה העידו שני העדים: ע"ת/1- יהלי دونנפלנד נגיל ("המתלוננת") וע"ת/2- השוטר דיויד סנדרוביץ', והוגשה הודעת הנואשת במשטרת מיום 9.12.14 (ת/1).

ע"ת 1- יהלי دونנפלג נגיל (המתלוננת)

13. המתלוננת, עו"ס במקצועה, שימשה במועדים הרלוונטיים (כמו גם במועד עדותה) כמנהל מחלוקת הרווחה

בישוב עומר.

14. בחקירה הראשית, סיפרה המתלוננת על המפגש הראשון עם הנואשת: "רוזLIN הגעה למחלקה אחרת שהיא פונתה מהבית והייתה במשטרת. כשהייתה במשטרת הייתה עוזס שהגעה למשטרת, ולאחר התיעצות עם מפקחת מחוזית אושר לנו לחתם סיוע בשכר דירה לנואשת. היא הגעה למחלקה כדי לבקש עזרה. לקחתי ממנה פרטים והוא מלאה טפסים לבקשתה והלך".

15. בהמשך העידה המתלוננת על הגעתה של המתלוונת למשרדי הרוחה ביום שלמחרת: "היא הגעה يوم לאחרת ללא תיאום אני הייתי בפגישות, היא התעכשה לחכות, בסביבות הצהרים התפנומי, המזיכרת והעוזס הילכו ואני נשארתי בלבד ואז היא נכנסה למחלקה ביקשה שאני אתן לה מה שרצתה. דיברנו היא ביקשה סיוע בביגוד, הוצאה לי קובלות אמרתי שאני יכולה לעזור עד סך של 785 ₪ בכלל זה סיוע חד פעמי. היינו לה קיבלות מעבר לכך, היא עסנה ואמרה שאת העודף בזולו' ושהעוזף יהיה לביריאות שלך'".

16. בחקירה הראשית צינה המתלוונת כי: "במהלך השיחה האשימה אותו בהליך הפינוי נגדה היא אמרה שאני 'אשלם על מה שהיא' ...".

17. המתלוונת הוסיפה בחקירה הראשית כי: "היא גם ניסיון להשיג לה תרומה ביקשתי ממנה לחתום על טופס, כאשר שאלתי אותה איך אני יכולה להשיג אותה כדי לקחת את התרומה אמרה שהיא לא צריכה אותה ותפנה ישר לתורמים אמרתי לה בסדר היא עסנה ונכנסה לחדר ואמרה ש'היא הולכת לשנות לי את החיים' ואז הלכה".

18. בהמשך העידה המתלוונת: "כשהיא אמרה 'תתכווני לחיים החדש ששלך', אני לא ידעת למה התכוונה, האוירה הייתה מאימת ועם כעס עם האשמה שאני אשםה במצבה".

19. המתלוונת העידה על תחושתה ביום השני שבו הגעה הנואשת למשרדי הרוחה: "ביום השני של המפגש הייתה לי בלבד [...] ביום 8.12.14 הייתה לי בוחנת במשרדי הרגשטי לא בנווה הרגשטי מותקפת מילולית ופחדתי. פחדתי מהתגובה שלה".

20. בהמשך עדותה, נתבקשה המתלוונת להסביר את הפרע בין אמירויותה במשטרת (אשר לא הוגשו) לבין אמירויותה בעודותה בבית המשפט ביחס לתחושיםותיה במחלקה האירוע: "בחקירה במשטרת אמרתי שאני לא מרנישה מאימת ההסבר שלי היה לאחר שהairoע נגמר והייתי מול השוטר ומולו לא הרגשטי מאימת והייתי בהםם. אני רוצה להגיד שהגעתו למשטרת בעקבות התייעצות עם היועם"ש שלנו של המועצה שאמור לי לлечת ולהגיש תלונה".

21. בחקירה הראשית שללה המתלוונת היכרות קודמת ביניהם: "אין לי היכרות קודמת ביניהם"
עמוד 3

הנאשمت. היה לה תיק ברווחה אבל אני לא הכרתי".

22. כאשרעומתת המתלוונת עם גרסת הנאשמת, עמדה המתלוונת על כך שהנאשمت כן איימה עליה.

23. בחקירה הנגדית צינה המתלוונת, בין השאר, בתשובה לשאלת שנסאלה אודות דברים מסוימים שנאמרו באותו מפגש (בנוגע לחלקם בשיחה): "...**אני לא זכרת לבדוק מה אמרתי כמו שפחתתי ממנה אז, גם עכשו אני פוחדת ממנה (העדת דומעת)**". בהמשך צוין בהערת בית משפט כי העדה בוכה.

24. בתשובה לאחת משאלות הנאשמת, במהלך החקירה הנגדית, השיבה המתלוונת: "**הרשות שלא בנוח בכלל ההתנהלות שלך ...**", תוך שבהמשך כרכה אירוע בו לא נכח וועלוי רק שמעה בעבר (מطبع הדברים תוכן הדברים לעניין זה מהווע עדות שמיעה ואינו קובל).

25. בחקירה הנגדית, צינה המתלוונת כי עובר למועדים הרלוונטיים בכתב האישום, לא פגשה בנאשمت באופן חוזתי קודם לכן, ולא הייתה ביןיהם קשר ישיר. המתלוונת הוסיפה כי: "**היא אירוע שבו הזעקי על ידי המשטרה לבית של רוזלין אבל לא נפגשנו באותו אירוע אני זכרת את התאריך**". העדה לא זקרה לומר בבדיקה פרטיים אודות האירוע אלא רק כי נקרה למקום על ידי המשטרה: "**אני לא רוצה להתחייב על מההוא שאני לא זכרת בוודאות. זה לא רלוונטי לדין**".

26. ביחס להנהלות הנאשמת ביום 7.12.14 (המפגש הראשון), צינה: "**היא נראה מסודרת, מאורגנת, הייתה תוקפנית**".

27. כבר עתה יצוין כי עדותה של המתלוונת הותירה רושם עז, נוכח ההתרחשויות בה. במהלך עדותה של המתלוונת, הנאשמת צעקה עליה, התקربה אליה ואף הניפה ידה, תוך שהיא מתלוונת עצמה, בכetta במהלך החקירה הנגדית.

28. במהלך כל החקירה הנגדית של המתלוונת ע"י הנאשמת, ניתן היה להתרשם בכך ממשעי מגישה תוקפנית ביותר של הנאשמת כלפי העדה שאף אילצה את בית המשפט לדאוג להצבת מאבטחי משמר בית המשפט, באולם ובשלב מסוים אף בין הנאשמת לבין העדה, תוך שבמהלך החקירה הנגדית הארוכה של העדה, חזרה העדה ובכetta והפגינה הן במלל ובעיקר בשפת הגוף את האימה שחושה מפני הנאשמת.

29. כך למשל, במהלך החקירה הנגדית ולאחר שנסאלה בשנית שאלה שלא זקרה את התשובה אודותיה, השיבה המתלוונת: "**אני מבקשת שלא תציק לי**". תוך שצוין בהערת בית משפט כי "**הנאשמת צעקה לעבר העדה ומתקרבת אליה תוך שילוב של הרמת קול והנפת יד בתנועה מאימת [...] בית המשפט מתירה בנאשמת לבב תרים קול על העדה. בנוסף הנאשמת נדרשת לחזור את העדה ממוקמה ולא להתקרב לעדה**" בהמשך צוין בהערת נוספת כי העדה בוכה.

30. ביחס למצבה הנפשי באירוע, הדגישה העדה בתשובה לשאלות הנאשمت, כי לחודה ממנה.

ע"ת-2-השוטר דייד סנדרוביץ

31. השוטר סנדרוביץ גבה מהנאשמת את הودעתה במשטרת מיום 9.12.14 (ת/1), תוך שציין בעדותו כי לא טיפול בתיק עצמו, אלא גבה את הודעתה הנאשמת שעה שהיה חוקר תורן.

32. בחקירהו הנגדית, שלל העד ידיעה מוקדמת של פרטיו האירוע ברוחה בעומר ושלל היכרות קודמת עם המתלוננת, ציין כי אינו יכול לתקיים של הרוחה, כי מעולם לא היה במשרדי הרוחה בעומר, ואף העיד כי אין מכיר סכ索ר קודם של הנאשמת עם המתלוננת.

33. לשאלות הנאשמת האם שמע על האירוע נשוא כתוב האישום בישיבות שנכח בהם, האם מישחו דבר אותו על פרטי התיק והאם קיבל את התיק מתוך רצון, חובה או כפייה, השיב העד בחקירהו הנגדית: "אני קיבלתי את המשימה לחזור אותו. מתוך תפקידי כחוקר תורן גם רואים לפני השעה 00:17 ומהו שזה שעה שכבר ראש צוות אלמ"ב שמתעסקת בענייני הרוחה לא נמצא בתחנה".

34. העד הבahir בחקירהו הנגדית כי חלקו באירוע נוגע רק לגבית ההודעה מהנאשמת ותו לא.

35. לשאלת האם זכר את מצבה הנפשי של המתלוננת בזמן שהיא הייתה בתחנות המשטרה, השיב העד בשלילה.

gresot ha-naashmet

הודעתה הנאשמת במשטרת מיום 9.12.14 (ת/1):

36. בפתח הودעתה במשטרת אמרה הנאשמת: "אני לא אימתי עלייה מעולם". בהמשך אישרה הנאשמת כי בתאריך 8.12.14 הייתה במשרדה של המתלוננת וצינה: "אני היתי שם פעמי אחד באותו היום, בערך שעה וחצי ודיברנו שם על מסמכיו הרוחה". לשאלת החזרת האם אימאה על הנאשמת ו/או על אדם אחר במשרדי הרוחה בעומר בזמן הרלוונטיים, השיבה: "אף אחד בעולמי, אני מוכנה שתידבק לשוני לחיכי אם אימתי. אם להגיד למנהל הרוחה שאינו יכול נגדה תלונה על זה שלא הודיעה לי שיש צו פינוי נגדי מתוך הבית שלי נחשב איום, אז אני חוזרת בי".

37. לשאלת האם במהלך השיחה עם המתלוננת כיסה עלייה ואמרה לה הנאשמת את המילים: "תתכוوني לחיים החדשניים שלך" ואם בהמשך הוסיפה: "את תשלמי על זה, מאחר ולא עשית את מה שהיא אמרה לעשות", השיבה הנאשמת: "...בזמן שדיברנו על העמותה, יה-לי אמרה לי שהוא שאני לא זוכרת על החיים שלי, אז אמרתי לה בחזרה, את תתכווני לחיים שלך, אבל לא במטרה של לאיים עלייה, רק במטרה של כתוב עלייה תלונה על עובdotha במחדל וברשלנות ואני מעולם לא אמרתי לה שהיא תשלם על שהוא זה לא נאמר מעולם כלפייה".

38. בהמשך הבahir הנאשמת כי היא יודעת שלאיים על אדם זו עבירה על החוק, והוסיפה: "אבל לא אימתי

עליה, ואין לי שום כוונה לפגוע בה".

39. הנאשמה הסכימה לבצע עימות עם המתלוונת (בסיומו של יום לא בוצע עימות), ואף הוסיפה כי היא מבקשת שיבוצע עימות.

40. לשאלה אם יוכח לה שכן היא אימנה על המתלוונת מה תאמר, השיבה: "**תכניס אותה לכל החיים**".

41. הנאשמה הוסיפה, בסופה של הودעה, כי: "אני מאוד מצטערת שעובדת סוציאלית שפעלה במחדר וברשותן [...] לא הודיעה לי שזו חותמה להודיע לי כאשר יש צו פינוי נגד מתוך הבית שלי, ואף שאלתי אותה מי צריך להודיע לי על צו פינוי והיא אמרה לי שהמשטרה, אז אני אמרתי לה שתפקיד המשטרה לבצע, ושאלתי אותה התפקיד שלה והוא-לי התחלת להטענן שאני אומרת לה דברים שלא התאים לה לשמוע, ולא איממי עלייה מעולם, ואין לי שום כוונה או רצון כלשהו לאיים עליה או לפגוע בה".

42. לאחר סיום גביית ההודעה, ביקשה הנאשمة להוסיף מספר משפטים נוספים בכתב יד על ידי החוקר: "**כשהגעתי לרוחה שאלתי מי זו ענת, ויה לי אמרה לי** שאין אישת צאת בשם ענת, בשעה שהיא בעצמה ענת, **השאלה היא למה יה-לי לא רצתה להגיד לי** שהיא ענת והיא אף טרקה לי את הטלפון **בפנים שרציתי עזרה בתקופה צוק איתן**".

עדות הנאשמת בבית המשפט:

43. בפתח עדותה טענה הנאשمة כי לתקין דנן זיקה לשני תיקים נוספים שהתנהלו בעניינה תוך שציינה: "**מאחר וישנה זיקה הדוקה בין שלושת התיקים אני סבורה שלא ניתן שלא לאפשר לי על מנת לתת תמונה מלאה לפולש לתיקים האחרים. ללא זה אני לא אוכל לתת כאן עדות מושלמת וראוייה**".

44. ביחס לאיורו נשוא כתוב האישום העידה הנאשمة: "**از קודם כל זה נCONN שהגעתי בתאריך 7.12.14 למשרד הרווחה, אך לא בשעה זו [...]** כתוב שם שאני פגשתי ביה-לי دونנפלד, אז בכל הבודד הראוי **אני בכלל לא ידעת שקוראים לה יה-לי دونנפלד, חשבתי שזו ענת עו"ס בשם ענת**".

45. הנאשמה סיפרה אודות הרקע בגין הגיעה, כשהיא נסערת, לטענתה, למשרד המתלוונת בפעם הראשונה, בתאריך 7.12.14: "**מה שקרה למעשה ב 7.12.14, כשהגעתי לשם, למעשה זה היה שבעה ימים לאחר שפוניתי באכזריות מתווך بيתי [...]** עכשו מה שהייתה זה שאני הגעתி מאד מאוד נסערת ביום 7.12.14, הגעתית למשרד הרווחה בישוב עומר, על מנת לקבל עזרה ממשום שלא היה לי קורת גג, כל הבגדים שהיו לי זה סה"כ גופיה בלי חזה, מכנס טרנינג מוכתם ונעלי בית ללא גרבבים. זה כל הרכוש שנותר לי למעשה [...] בלי כסף, בלי משקפי קריאה, בלי אמצעי לתקשר עם העולם החיצון, מאחר שסירבתי להתפנות מהבית שלי לא ניתן לי שום צו לפניו זה".

46. בהמשך דבריה תיארה הנאשمة את המפגש הראשון עם המתלוונת במשרד הרווחה בתאריך 7.12.18 ופירטה על אודות מצבה הנפשי באותו מועד: "...**בתאריך 7.12 הגעתי למשרד הרווחה, על מנת לקבל**

עזרה ראשונית, כשהגעתי [...] הסיטואציה שהייתה זה שהמצירה פנינה ישבה בכיסא שלה [...] מול דלת הכניסה ועמדה בחורה עם הגב לכניסה עם הפנים אל פנינה המצירה, ונכנסתי ואמרתי שלום ושאני מבקשת לדבר עם העו"ס ענת, ולפתע הסתובבה איתה גב' שעמדה עם הפנים לפנינה ואמרה אין פה ענת, לא הייתה פה ענת ולא קיימת ענת'. אמרתי לה סליחה אני דיברתי בטלפון זמן מה לפני שפינו אותי מהבית שלי, עם עו"ס וביקשתי עזרה נפשית והוא אמרה לי שקוראים לה ענת [...] ואלתמי, 'אוקי', יש כאן עו"ס שאניוכל לשוחח איתה?' היא אמרה שכן, שהיא עו"ס [...] ונכנסנו לחדר ושאלתי אותה אם היא מכירה אותי, והוא אמרה לי שכן. כשאני בעצם לא מכירה אותה [...] שאלתי אותה אם היא ידעה שמנפים אותי מהבית והוא אמרה לי שכן [...] אני גם מבקשת לציין שאמרתי בתחילת דברי כי היתי מאד נסערת מאוד טראומטית, היה לי נורא קשה (בוכה) [...] זה היה בנוסף להתחזקות של מול בית המשפט [...] למעשה נוררתי מתבודדת מול כל המערכות וכשהגעתי למשרדי הרווחה ושאלתי אותה למה לא ידעת להגיד לי שמנפים אותי מהבית שלי (בוכה), אמרה לי שזה לא התפקיד שלה אלא זה התפקיד של המשטרה [...] שאלתי אותה מה התפקיד שלה עעו"ס? אז היא אמרה שהיא לא צריכה לתת לי דין וחשבון [...] ואמרתי לה שפינו אותי מהבית פינוי אסור, היא אמרה לי לא נכון הבית שלך נמכר על ידי כונס נכסים [...] אמרתי לה שכרגע אין לי איפה לשים את הראש [...] זה חשוב להבין כמה היתי נסערת כשהגעתי למשרדי הרווחה בעומר".

47. בשלב מסוים שבה הנאשמה لنקיות הזמן שבה התייצה בהמשרדי הרווחה לראשונה (7.12) והוסיפה: "כפי שציינתי ב**7.12** [...] היתי במשרדי הרווחה וביקשתי בין היתר סיוע לשכור דירה. והעו"ס אמרה לי שמניע לי רק שלושה חדשים שכירות [...] שאלתי אותה לגבי בגדים, אז היא אמרה שמניע לי שהמדינה מאפשרת סכום של **821** לך נדמה לי ואמרתי לה מה זה יספק לך **821** לך אין לי שום דבר [...] אז היא אמרה שזה מה שיש ואמרתי לה שבסדר. אמרה לי תקני לך מה שאת רוצה בסכום הזה ותבאי לי חשבונית אז אזכה אותך בסכום הזה [...] כך היה...".

48. ביחס לפעם השנייה שבה הגיעו למשרדי הרווחה ביום שלמחרת, 12.8.14, העידה הנאשמה: "... ואני קופצת ל**8.12**, כשהגעתי למשרדי הרווחה בפעם השנייה על מנת ליתן לה את החשבונות [...] אמרתי לה בסדר קח את החשבונות וגם סיידרתי לה את זה, אמרתי לה תני לי רק מה שמניע לי מה שהמדינה מאפשרת לי [...] וזה הלכתי והוא אמרה לי שאני קיבל מתישחו את הכספי הזה. לאחרת ב**9.12.14** [...] התడפקו על דלתי ביחידת הדיוור השוטר אדוארד יוסף וג'קי ברגיל ופתחתי את הדלת [...] ואמר לי השוטר אדוארד יוסף שאני מעוכבת. שאלתי מדוע? הוא אמר לי על איומים. אמרתי אני לא אימתי על אף אחד".

49. ביחס לעבירות האיים המיחוסת לה, העידה הנאשמה: "... אני לא אימתי ולא הייתה לי שום סיבה לאיים עליה ולא אמרתי בטח כמו שהיא אמרה שהכספי לרופות. זה ממש לא נכון".

50. בחקירהה הנגדית אישרה הנאשמת את אמונות דבירה במשפטה תוך שהבהירה כי הייתה במצב נפשי קשה.

51. בחקירהה הנגדית ביקשה הנאשמת להבהיר: "כשאתה אומר שהמתלוננת אומרת שאימתי עליה ב**8.12.14** ולא **7.12.14**, אני משיבה שקדם היא אמרה אחרת. היא טענה שאני אימתי עליה ביום הראשון שהגעתי אליה. זה שהיא בתchnitt המשטרה שזה היה ביום השני זה לא נכון כי ביום השני

בזה"כ מסרתי לה את החשבונות כפי שציינתי. ביום הראשון הייתי מאד מודע נסערת".

52. אשר לעבירות האיים המוחסת לה סיפה הנאשמה: "לא אימתי. אין לי סיבה לאיים עליה אני לא מכירה אותה, כל מה שאמרתי לה בסזה"כ זה רק מודיע לא באט לומר שעומדים לפניות אותה מהדירה שלי וכפי שציינתי היא אמרה זה תפקיד של המשטרה. אמרתי לה את זה ב 7.12.14 ולא 7.12.14 אני אמרתי שב 7.12 הייתי מאד נסערת וכשבאתי לשם בכיתתי ולא סתם בכיתתי [...] אני לא אימתי ואני לא אמרתי את הדברים הקשים האלה שכתובים בכתב האישום".

53. לשאלת ב"כ המאשימה, השיבה הנאשמה: "כשאתה אומר לי שבמשטרת ביום 9.12.14 יומם לאחר האיים על המתלוונת אני אמרתי את מה שאתה מזכיר לי מעמוד 2 שורה 20, אני משיבה רגע לפני זה אני אמרתי שאני אגיש תלונה למשרד העבודה והרווחה בזה שהוא לא עשה את מלאכתה ואז אמרתי לה שאחרי שיטפלו בתלונה זו אז זה יהיה חיים חדשים כי לא תוכל להיות עו"ס. כן אמרתי לה בוודאי היא פגעה בי קשות. היא ידעה שאני רוצה להתאבל ולא סייעה לי. היא גם ידעה שהתקיף שלה לבוא ולדאג לו לקורות גג".

54. הנאשמת שבה אישרה בחקירהה הנגדית: "זה נכון שאמרתי לה שתתכוון לחיים החדשם, זה בגלל התלונה שהתקוונתי להגיש עליה. כשהיא טרקה לי את הטלפון כן פקסמתי למשרד העבודה והרווחה תלונה בכתב ידי".

55. הנאשמת סיפה בחקירהה הנגדית כי הפעם הראשונה שראתה את המתלוונת הייתה ב - 7.12.14, אם כי לא בשעה שציינה בכתב האישום.

56. בחקירהה הנגדית לשאלת מה היה למתלוונת להגיש תלונה עליה אם לא היה כלום, השיבה: "לשאלת למה שיה-לי תלונן במשטרת שאמרתי לה שהכסף יילך לתרופות [...]. אני אומרת שבמהלך שנת 2014 [...] אני רציתי לשים קץ לחיי. וקודם לכך כפי שציינתי התקשרתי כדי לבקש עזרה נפשית היא סירבה לחתת לי עזרה נפשית, כפי שציינתי פעמיים. זה אחד. שניית, היא ידעה החובה שלה עד כמה שאני יודעת כאשר מפנים אדם מבתו לסיעו לדאג לו לקורות גג. ביום שביקשתי לשים קץ לחיי היא הגיע לבית שלי נותרה בחוץ ולמעשה כל מי שהגיע הם לא נכנסו הם חיכו שאני אתאבל ובעצם לא התאבלתי הם נכנסו לבית שלי כשהיו להם מפתחות ואני אל יודעת מאיפה היה להם מפתחות ולמעשה נודע לי, שהיא הייתה באירוע, פה בביים"ש, כשהיא הודהה בכך [...] שאלתי אותה ראיית אותה, היא אמרה שלא. זה לא היה מספיק חשוב בשביבה שאני רציתי להתאבל והנה המניעים הפסולים שלה. אני לא אימתי ואני לי סיבה לאיים. כדי לכטוט על התחת שלה היא פעולה בוגוד להוראות הדין היא למעשה רצתה שאני אתאבל למה? [...] זו הסיבה אלא לא רק זו הסיבה, עמירים קראוס שהיא הלכה להתייעץ איתנו אמר לה לлечת להגיש תלונה. היא אמרה בעדות שלה שלא הרגישה מאימת, אז אם היא לא הרגישה מאימת למה הגישה תלונה במשטרת, משום שעמירים קראוס אמר לה ولو יש מניע".

57. הנאשמת השיבה בחקירהה הנגדית: "לשאלת איך זה שהמתלוונת אמרת שאימתי עליה, מגן עליה? אני אומרת שזה הופך אותי למי שלא בסדר ואotta לבסدر. כי אני פניתי אליה עוד קודם לקבלת עזרה נפשית והיא טרקה לי את הטלפון בפנים [...] התקשרתי פעמי שניה ובקשתי שתעוזר לי. תסביר לי

למה היא לא רוצה לעזרה לי (בוכה) היא עוז"ס של היישוב למה? [...] אמרתי לה ב 7.12.7 שאני מבקשת עזרה נפשית. היא אמרה לי שיש סדר עדיפויות. אם אדם רוצה להתאבד איזה סדר עדיפויות יש? [...] נטול הוכחה הוא עליה והוא לא הוכיח אלא נהפוך הוא היא אמרה בתחנת המשטרה שלא מרגישה מאויימת אז מה עוד נשאר?"

58. לשאלת החוזרת האם אמרה למתלוונת שתתכוון לחיה החדשין, השיבה הנאשמת: "...אני אומרת שאני אמרתי את זה במסגרת משפט שלם שתחלתו בכך שאגיש תלונה למשרד הרווחה ושתלוונה זו, תביא לך שתתכוון לחיים החדשין, אבל לא אמרתי שאני אפגע בה. החיים החדשין שתתכוונו זה שהוא לא יהיה עוז"ס. ממש לא אמרתי את זה גדי להפחיד אותה אלא כי היא מסוכנת לציבור. זכוטי להגיד לה את זה [...] חובה לדוח לרשות, שעה שמדובר בעובד ציבור ובפרט עוז"ס האמונה על חיים של אנשים הזכוקים לעזרה, לאנשים במצבה".

דין והכרעה:

59. אין מחלוקת כי הנאשمت הייתה במשרדי הרווחה בעומר בשני מועדים (7.12.17 ו-8.12.14) וביהם פגשה במתלוונת, ובין השתיים התקיימים דין ודברים. אין מחלוקת כי הנאשمت אמרה למתלוונת את המלים: "תתכווני לחיים החדשין שלך".

60. המתלוונת העידה בפני ממושכות ונינה ל' האפשרות להתרשם באופן בלתי אמצעי מעדותה. ניכר היה במתלוונת כי למרות שהדברים נאמרו לה על רקע עובודתה כעו"ס, מדובר היה באירוע חריג עבורו היה, "חיה" בעצמה, ואשר הותיר בה חותם. כבר עתה יזכיר כי גם אם תוכן הדברים שהמתלוונת העידה כי נאמרו לה, לכואלה, אינו מלמד על אירוע שאמור להותיר חותם, הרי שבאותו אירוע, מדובר היה בשילוב של התנהלות הנאשמת אותה הגדירה המתלוונת כמאיימת ותוקפנית עם הדברים שנאמרו שהותיר בה את אותו חותם, באופן בו ניכר היה במהלך כל עדותה הממושכת בפני כי המתלוונת מפוחדת מפני הנאשמת.

61. המתלוונת (שכאמור, העידה על אירוע שהתרחש בעבודתה כעו"ס, ולכאורה מנוטק מחיה האישים), בכתה במהלך עדותה במספר הזרזנות, דמעה, והבהירה הן במלל והן בהתנהגותה בפני כי היא אחזה אימה מפני הנאשמת.

62. מעבר לרשום הבליי אמצעי שהותירה המתלוונת, דומה כי מעדותה ניתן ללמידה כי זו לא ניסתה להעצים ולהחמיר את הדברים כנגד הנאשמת. כך למשל, במהלך עדותה אישרה כי את התלוונה במשטרת הגישה רק לאחר שפנתה קודם לועץ המשפטי של המועצה המקומית אשר הפנה להגיש תלונה במשטרת. כך למשל, במהלך עדותה, אישרה כי אמרה לחוקר בתחנת המשטרה, כי נכנן למועד מסירת ההודעה לא חשפה מאויימת, אף הסבירה זאת בבית המשפט.

63. בנוסף, ניכר היה כי המתלוונת נמנעה מלהעצים את הדברים שייחסה לנאשמת, הגם שהעידה כי: "במהלך השיחה האשيمة אותו בהליך הפניי נגדה [...] האווראה הייתה מאויימת ועם כעס עם האשيمة שאני אשמה במצבבה", עדין המלל, שטענה כי נאמר לה על ידי הנאשמת אינו נמצא ברף הגבולה של האויומים. והרי, לו הייתה המתלוונת מעיליה על הנאשمة עלילת שוא וחפזה להרע לה, מطبع הדברים הייתה בוחרת לשים

בפיה של הנואמת, ככל שהיא זו עלילה שركחה, אמירות איהם מובהקות יותר.

64. בעדות המתלוונת, שבה המתלוונת ושוב ושוב סיפרה על תחושותיה במהלך אותה שיחה, ובמהלך האירוע : **"הרגשתי לא בnoch. הרגשתי מותקפת מילולית ופחדתי"**. גם כאן ניתן למלוד מהעדר ניסיון להעצים את הדברים שהרי לו מדובר בעלילה יכלה לבחור במלל מובהק יותר. מאידך, תיאוריה של המתלוונת את תחושותיה מלמדים על האותנטיות של עדותה, קל וחומר משתיאים אלו משתלבים היטב עם הפחד מפני הנואמת, שהפגינה המתלוונת באולם בית המשפט, בפני, במהלך עדותה ובעיקר במהלך חקירתה הנגדית של הנואמת, שעה שנייתן היה לראות זאת היטב, וזאת מעבר לכך של המתלוונת במהלך עדותה והעובדת שגם כשנתיים לאחר האירוע, עדין בכיתה במקומות מסוימים במהלך עדותה ודמעה במקומות אחרים במהלך עדותה. דברים אלו מקבלים משנה תוקף ממשائقן מחלוקת, כי מלבד אותה היכרות מצומצמת על רקע מקצועם בנסיבות הזמן שפורטו, אין כל קשר אישי או היכרות אחרת בין הנואמת לבין המתלוונת.

65. הוסף לאמור, את העובדה שבסוףו של יום, מדובר בעובדת ציבור (עו"ס) נעדרת כל היכרות אישית או קשר אישי עם הנואמת וקשה למצוא מניע שיבאה לבחור להעליל עלילת שואה על הנואמת אם הדברים אכן לא התרחשו.

66. לא מצאת שיש בעובדה שהמתלוונת הגיעה לתחנת המשטרה בעצת היועץ המשפטי של המועצה המקומית בכדי לגרוע ממהימנותה או ממהימנותה עדותה. אך טبعי, שעבוד (עו"ס) אשר חוווה אירוע הנתרפס עביניו כמאים או תוקפני, במהלך עבודתו מול קהל, יפנה תחילה לגורמים הממוניים עליו בתחום עבודתו. העובדה שבחורה לפנוט למועצה המקומית (המעביד) אינה גורעת ממהימנותה, אלא יכול ואף תומכת בכך שאין הדבר בעלילה, שהרי לו היה מדובר בעלילה שואה מילא הייתה פונה במישרין למשטרת. אין בעובדה שהעדיה כי היועם¹⁸ שהוא שפנה אותה להגיש תלונה במשטרה, בכדי לגרוע ממהימנותה לעניין זה, דומה כי במסגרת תפקידו, כל יועם¹⁹ שהוא נתקל בתלונה דומה של עובד היה מחויב להנחותו באופן דומה.

67. לאור כל האמור לעיל, ניתן אני אמון מלא בעדותה של המתלוונת, וקובע כממצא כי הנואמת אכן אמרה למתלוונת את הדברים עליהם העידה מילא והנהלה במהלך האירוע באופן תוקפני כלפי המתלוונת עד כדי הטלת אימה עליה.

אם האמירות המיחסות לנואמת ומעשה מגבשים את יסודות עבירת האיומים?

המסגרת הנורמטיבית:

68. סעיף 192 לחוק העונשין התשל"ז 1977, קובע: "**המאים על אדם בכל דרך שהוא בפגיעה שלא כדין בגופו, בחירותו, בנכסייו, בשמו הטוב או בפרנסתו [...]** בכוונה להפחיד את האדם, או להקניתו, **דין...".**

69. בעפ 88/103 משה ליכטמן נ' מדינת ישראל, (פ"ד מג(3), 373(06/09/1989) ציין בהמ"ש העליון:

"עבירת האיומים [...] קשה היא. תחומי התפרשותה אינם ברורים. המקרים הקיצוניים אינם מעוררים

מקרים הביניים מעוררים לעיתים קרובות בעיות קשות של תיחסם הגובל בין אמירה מותרת לבין איום אסור. דומה כי הטעם לכך נועז בערכים אשר עליהם באה העבריה להגן. ערכים אלה הם בעיקר השלווה הנפשית, הביטחון וחירות הפעולה של הפרט [...] מطبع הדברים, שהשלווה הנפשית, הביטחון וחירות הפעולה של פרט אחד עשויים להתנגש עם השלווה הנפשית, הביטחון וחירות הפעולה של פרט שני. נדרשו, איפוא, איזון בין הערכים המתנגשים. גבולותיו של איזון זה מطبع הדברים אינם מדוקרים, ולדברו השלכה ישירה על חוסר הבחרות באשר לגבולותיו של האיום האסור".

70. הנאשמת אינה חולקת על אמירות הדברים, אך טוענת כי המדבר באים לגיטימי להגיש תלונה (דהיינו, לפעול באופן חוקי) כנגד המתלוננת בשל תפיסתה את התנהלות המתלוננת כחוותאת לתקיפה, תוך שטענה כי התנהלה של המתלוננת כללה מחדלים קשים שגרמו לפגיעה קשה בזכותויה של הנאשמת.

"כבר נפסק לא אחת כי יש לבדוק את התקיימותו של האיום לפי אמת מידת אובייקטיבית, הינו, האם יש בדברים כדי להטיל אימה בלבו של אדם רגיל מן היישוב בנסיבות של האדם שנגדו הופנה האיום".

72. באשר לטענת הנאשמת כי במקורה דן, המזכיר היה באזהרה מפני הgesture תלונה לגיטימית למשרד הרווחה וכן למשטרת, יפים דברי בהם "עלין בפרש חמדני: " **בית משפט זה דן לא אחת בשאלת מתי ביתו שיש בו ביום**" יוצא מכך אזהרה מותרת מפני רעה עתידית צפואה והופך להתנהגות אסורה. **ניתן להזחות أيام אסור בין היתר על פי הנسبות בהן ניתן לו ביתו, ועל פי המסר הגלום בו שנועד להטיל אימה ביחס בדרך פעולה של המואים.** יש ונسبות העברתו הופכים את הביטוי מאזהרה מותרת **לאיום אסור... (ההדגשה אינה במקור - י.ע.).**

73. יש לזכור כי איום יכול להיות בעל פה, יוכל להיות בהתנהגות. במקרה דנן, גם אם אמירות הנאשמת למלונגה יכולות היו להיות זו שמעויות, נכון טענתה כי התכוונה לפגוע בה בצורה חוקית (דהינו, באמצעות הגשת תלונה) הרי שכפי שקבע בית המשפט העליון בפרשת חמדי, יש לבחון את המסר המאים לא רק על בסיס המילל, אלא גם על פי הנסיבות בהן ניתן לו ביטוי, ונסיבות העברתו, מקום שאלו יכולים להפוך את הביטוי מאזרה מותרת לאיום אסור.

74. הנאשמת עצמה סיפרה כי הגיעו למשרדי המתלוונת לאחר שפונתה מהבית שבו התגוררה, על ידי כונס נכסים בסיווע משטרת ישראל ואף הייתה עצורה בשל התנהלותה באירוע הפינוי. הנאשמת גם סיפרה בעדותה, כי אירועים אלו עמדו ברקע האירוע דין, וכי הגיעו למשרדי המתלוונת כשהיא נסערת בשל אותן אירועים. המתלוונת סיפרה כי הנאשمت האשימה אותה במצבה, בכך שפונתה מביתה, וכי האמרה: "שאני אשלם על מה שהיא", כפי שהuideה המתלוונת, באה על רקע אותן הלים פנוי: "במהלך השיחה, האשימה אותו בהליך הפינוי נגדה. היא אמרה שאלי אשלם על מה שהיא [...] כשהיא אמרה 'תתכונו ליחסים חדשים שלך' אני לא ידעתי למה היא התכוונה. האומרה הייתה מאימת ועם כעס, עם האשמה, שאני אשמה במצבה [...] במהלך השיחה [...] הרגשתי לא בnoch, הרגשתי מותקפת מילולית ופחדתי. פחדתי מהתגובה שלה".

.75. דומה כי ההקשר שעשתה הנאשמת באותה שיחה והתנהלותה התוכפנית והמאימית כלפי המתלוונת, איןם

ניתנים לניטוק.

76. הוסיף לאמר את ההתרשומות מהאימה שהפגינה העודה כלפי הנאשםת במהלך עדותה בפני, ודומה כי השימוש מלמד כי במקרה דנן אכן מדובר היה באיום שבא לידי ביטוי בשילוב שבין מלל להתנהגות. התנהגות שהיא בה בצדיה להטיל אימה על המתלווננת, שהטילה אימה על המתלווננת באירוע ואשר הוסיפה להטיל אימה על המתלווננת עד כדי כך שגם הופגנה גם במהלך עדותה בפני.

77. לאור האמור, סבורני כי הוכחו מעבר לכל ספק סביר יסודות עבירות האמורים בעניינה של הנאשםת את

78. ביחס לעבירה של העלבת עובד ציבור, כאמור לעיל, כתוב האישום עצמו אינו מגלח עובדות המקיימות את יסודות העבירה.

סוף דבר

79. הנאשםת מזוכה מהעבירה של העלבת עובד ציבור (עבירה לפי סעיף 288 לחוק העונשין - התשל"ז-1977) שיוחסה לה בכתב האישום.

80. אני מרשים את הנאשםת בעבירות אמורים (עבירה לפי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977).

ניתנה והודעה היום י"ח אדר ב' תשע"ט, 25/03/2019 במעמד הנוכחים.

זיאב עטר, שופט